

Genel Yayın: 4418

L. FRANK BAUM
ÖZ BÜYÜCÜSÜ

ÖZGÜN ADI
THE WONDERFUL WIZARD OF OZ

© TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI, 2019
SERTİFİKA NO: 40077

EDİTÖR
DAMLAM GÖL

GÖRSEL YÖNETMEN
BİROL BAYRAM

DÜZELTİ
MEHMET CELEP

GRAFİK TASARIM VE UYGULAMA
TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI

1. BASIM ŞUBAT 2019, İSTANBUL
10. BASIM MART 2022, İSTANBUL

ISBN 978-605-295-734-9

BASKI: DÖRTEL MATBAACILIK SAN. VE TİC. LTD. ŞTİ.
Zafer Mah. 147. Sokak 9-13A Esenyurt İstanbul
Tel. (0212) 565 11 66 Sertifika No: 40970

Bu kitabın tüm yayın hakları saklıdır.

Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında
gerek metin, gerek görsel malzeme yayınevinden izin alınmadan hiçbir yolla
çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI
İstiklal Caddesi, Meşelik Sokak No: 2/4 Beyoğlu 34433 İstanbul
Tel. (0212) 252 39 91 Faks (0212) 252 39 95
www.iskulttur.com.tr

ÇEVİREN: VOLKAN YALÇINTOKLU

1961'de doğdu. Saint-Joseph Lisesi'nde okudu, ardından Dokuz Eylül Üniversitesi Tıbbi Biyoloji ve Genetik Bölümü'nü bitirdi. Uzun yıllar kitapçılık yaptı. Fransızca ve İngilizceden çeviriler yapıyor. Eserlerini çevirdiği yazarlar arasında Jules Verne, Helene DeWitt, Alan Snow, Richard Maltby Jr., L. Frank Baum, Honoré de Balzac, Alexandre Dumas, George Sand, Charles Perrault ve Victor Hugo yer alıyor.

Modern
Klasikler
Dizisi - 126

L. Frank
Baum

Oz
Büyücüsü

İngilizce aslından
çeviren: Volkan Yalçintoklu

İçindekiler

Önsöz	vii
I. Bölüm: Kasırğa	1
II. Bölüm: Kıtırsoylarla Karşılaşma	5
III. Bölüm: Dorothy Korkuluk'u Kurtarıyor	11
IV. Bölüm: Orman Yolu	17
V. Bölüm: Teneke Adam'ın Kurtarılışı	23
VI. Bölüm: Korkak Aslan	29
VII. Bölüm: Büyük Oz'a Giderken	35
VIII. Bölüm: Ölümcül Gelincik Tarlası	41
IX. Bölüm: Tarlafarelerinin Kraliçesi	47
X. Bölüm: Kapı Muhafızı	53
XI. Bölüm: Oz'un Muhteşem Zümrüt Şehri	59
XII. Bölüm: Kötü Cadı'yı Ararken	71
XIII. Bölüm: Kurtuluş	81
XIV. Bölüm: Kanatlı Maymunlar	85
XV. Bölüm: Korkunç Oz'un Gerçek Yüzü	91
XVI. Bölüm: Büyük Şarlatanın Sihir Sanatı	101
XVII. Bölüm: Balon Havalanıyor	105
XVIII. Bölüm: Güney'e Yolculuk	109
XIX. Bölüm: Kavgacı Ağaçların Saldırısı	113
XX. Bölüm: Narin Porselenler Diyarı	117
XXI. Bölüm: Aslan Hayvanların Kralı Oluyor	123
XXII. Bölüm: Çeyreklikler Diyarı	127
XXIII. Bölüm: İyi Cadı Glinda, Dorothy'nin Dileğini Yerine Getiriyor	131
XXIV. Bölüm: Eve Dönüş	135

En iyi dostum ve yol arkadaşım olan
karım için...

L. F. B.

Önsöz

Halk bilimi, efsaneler, mitler ve masallar çağlar boyu çocukluğun peşini bırakmadı, zira her sağlıklı çocuk fantastik, doğaüstü ve açıkça gerçekdışı olan hikâyelere karşı faydalı ve içgüdüsel bir sevgi duyar. Grimm Kardeşler ile Andersen'in kanatlı perileri çocuksu kalplere insanlığın yarattığı başka her şeyden daha çok mutluluk getirmiştir.

Ancak eski masallar, kuşaklar boyu faydalı olduktan sonra, artık çocuk kütüphanelerinde “tarihi” olarak sınıflandırılabilirler; zira yazarların her hikâyede korkunç bir kıssadan hisseye işaret etmek için tasarladığı bütün o dehşetengiz ve kan donduran olayların yanı sıra basmakalıp cinler, cüceler ve perilere de artık yer vermeyen bir dizi yeni “masal”ın zamanı geldi. Modern eğitim ahlakı da içerir; bu yüzden günümüz çocukları masalarda yalnızca eğlence arıyor ve hoşuna gitmeyen bütün olayları memnuniyetle bir kenara itiyor.

“Muhteşem Oz Büyücüsü”nün hikâyesi, bu düşünce göz önünde bulundurularak, yalnızca günümüz çocuklarını hoşnut etmek için yazıldı. Bu hikâye, merak ve eğlencenin korunduğu, kederin ve kâbusların dışarıda bırakıldığı modern bir masal olmaya talip.

L. Frank Baum
Nisan 1900
Chicago

I. Bölüm

Kasırğa

Dorothy uçsuz bucaksız Kansas çayırlarının ortasında, çiftçilik yapan Henry Enişte ve karısı Em Teyze ile birlikte yaşıyordu. Evi inşa etmek için kilometrelerce öteden at arabasıyla kereste taşımak zorunda kaldıklarından, evleri küçüktü. Dört duvar, zemin ve çatıdan oluşan tek göz odada paslı gibi görünen bir ocak, kap kacak için bir dolap, bir masa, üç dört sandalye ve yataklar vardı. Odanın bir köşesindeki büyük yatak Henry Enişte ve Em Teyze'nin, diğer köşedeki küçük yataksa Dorothy'nindi. Tavan arası ya da kiler yoktu; sadece yoluna çıkan bütün binaları yıkabilecek güçte bir hortum çıkarsa saklanabilecekleri, kasırğa sığınağı denilen küçük bir çukur kazılmıştı yere. Bu küçük, karanlık sığınağa zeminin ortasında bulunan kapağın altındaki bir merdivenle iniliyordu.

Dorothy kapıda durup etrafına baktığında görebildiği tek şey dört bir yana yayılmış geniş, kül rengi çayırlardı. Her yönde ufka dek uzanan bu dümdüz arazinin görüntüsündeki tekdüzeliği bozacak ne bir ağaç ne de bir ev vardı. Güneş, sürülmüş toprağı pişirmiş ve minik çatlaklarla dolu gri bir kütle haline getirmişti. Çimenler bile yeşil değildi, zira güneş uzun otları kavurup onları da her yanı kaplayan gri renge

çevirmişti. Ev bir zamanlar boyanmıştı ama güneş boyayı kabartmış, yağmurlar da yıkayıp götürmüştü; ev de şimdi çevredeki diğer her şey gibi donuk ve griydi.

Em Teyze buraya ilk yerleştğinde genç ve güzel bir gelindi. Fakat güneş ile rüzgâr onu da değiştirmiş, gözlerindeki ışıltıyı alıp gri bir donukluğa çevirmişti; yanakları ve dudaklarındaki kırmızılık da gitmiş, yerine grilik gelmişti. Bir deri bir kemik kalmıştı ve artık hiç gülümsemiyordu. Yetim kalan Dorothy bu eve ilk geldiğinde çocuğun kahkahaları Em Teyze'yi o kadar ürkütüyordu ki Dorothy'nin neşeli sesi ne zaman kulağına gelse çığlık atıp elini kalbine bastırıyordu; gülünecek bir şeyler bulabilmesine şaşarak küçük kızdan gözlerini alamıyordu.

Henry Enişte de hiç gülmezdi. Sabahtan akşama kadar çalışıp didinir, neşe ve haz nedir bilmezdi. Uzun sakalından kaba çizmelerine kadar o da baştan aşağı griydi; sert ve ağırbaşlı görünür, nadiren konuşurdu.

Dorothy'yi güldüren ve kızın da etrafındaki diğer her şey kadar griye dönüşmesini engelleyen Toto'ydu. Toto gri değildi; uzun, ipek gibi tüyleri ve mini minnacık tuhaf burnunun iki yanında neşeyle kırıştırdığı küçük, siyah gözleriyle ufacak, siyah bir köpekti. Toto bütün gün oyun oynardı, Dorothy de onunla oynar ve onu tüm kalbiyle severdi.

Fakat bugün oyun oynamıyorlardı. Henry Enişte kapının eşiğine oturmuş, her zamankinden daha gri gözükken gökyüzüne endişeyle bakıyordu. Dorothy de kucağında Toto'yla kapıda durmuş, gökyüzüne bakıyordu. Em Teyze bulaşıkları yıkıyordu.

Kuzeyden hafif bir rüzgâr uğultusu duyuluyordu, Henry Enişte ve Dorothy yaklaşan fırtınanın önünde dalgalanıp boynunu büken uzun çimenleri görebiliyorlardı. Güneyden de rüzgârın keskin ışığı yükseldi ve döndüklerinde o yöndeki çimenlerin de hareketlendiğini gördüler.

Henry Enişte birden ayağa kalktı.

“Kasırğa geliyor, Em,” diye seslendi karısına. “Gidip hayvanlara bakacağım.” Sonra ineklerle atların bulunduğu barakalara doğru koştu.

Em Teyze işini bırakıp kapıya geldi. Bir bakışta yaklaşan tehlikeyi anlamıştı.

“Çabuk, Dorothy!” diye bağırdı. “Sığınağa koş!”

Toto, Dorothy’nin kucağından atlayıp yatağın altına saklandı, kız da onu çıkarmak için peşinden gitti. Çok korkmuş olan Em Teyze zemindeki kapağı açarak merdivenle küçük, karanlık çukura indi. Dorothy sonunda Toto’yu yakalayıp teyzesini takip etmeye yeltendi. Tam odanın ortasına gelmişti ki rüzgârın güçlü çığlığı duyuldu ve evin fena halde sallanmasıyla dengesini kaybedip kendini yerde buldu.

Sonra garip bir şey oldu.

Ev kendi etrafında iki üç kez döndükten sonra yavaşça havalandı. Dorothy bir balonun içinde yükseliyormuş gibi hissediyordu.

Kuzey ve güney rüzgârları evin olduğu yerde birleşip burayı hortumun merkezi haline getirmişti. Bir hortumun merkezinde hava genellikle durgundur, ama rüzgârın evi dört bir yandan saran yüksek basıncı onu kasırganın en tepesine varıncaya kadar yükseltmişti; ev orada kalmış ve bir tüy gibi kilometrelerce öteye kolaylıkla taşınmıştı.

Hava çok karanlıktı ve rüzgâr etrafında korkunç bir şekilde uğulduyordu, ama Dorothy bu yolculuğun epeyce kolay olduğunu düşündü. İlk birkaç dönüşten ve evin bir kere fena halde yana yatmasından sonra, Dorothy beşikteki bir bebek gibi nazıkçe sallandığını hissetti.

Toto ise bundan hoşlanmamıştı. Odanın içinde sürekli oradan oraya koşuyor, yüksek sesle havlıyordu; Dorothy ise yerde sessizce oturmuş, olacakları bekliyordu.

Toto’nun yerde açık duran kapağa fazlasıyla yaklaşmasıyla aşağı düşmesi bir oldu; küçük kız başta onu kaybettiğini sanmıştı. Ama sonra delikten yukarı doğru dikilmiş

kulağını gördü, hava basıncı onu yukarıda tuttuğu için düşmeden kalmıştı. Dorothy sürünerek deliğe ulaştı, Toto'yu kulağından yakalayıp odaya çekti; sonra başka bir kaza daha olmasın diye kapağı kapadı.

Saatler geçtikçe, Dorothy de yavaş yavaş korkusunu yenmişti; ama kendini oldukça yalnız hissediyordu, üstelik rüzgâr o kadar şiddetli gürlüyordu ki neredeyse sağır olmuştu. Başta ev yere düşerse parçalanır mıyım diye merak etmişti; ama saatler geçip de kötü bir şey olmayınca, endişelenmeyi bırakıp sakince geleceğin ona neler getireceğini beklemeye başladı. En sonunda sallanan zeminden yatağına kadar sürünüp yattı; Toto da onun peşinden gidip yanına kıvrıldı.

Evin sallanmasına ve rüzgârın uğuldamasına rağmen Dorothy gözlerini kapayıp kısa zamanda uykuya daldı.

II. Bölüm

Kıtırsoylarla Karşılaşma

Dorothy'yi uyandıran sarsıntı o kadar ani ve şiddetliydi ki, yumuşak yatağında yatıyor olmasaydı yaralanabilirdi. Hal böyle olunca, bu sarsılma nefesini tutup neler olduğunu merak etmesine sebep oldu; Toto küçük, soğuk burnunu Dorothy'nin yüzüne bastırılmış ümitsizce inliyordu. Dorothy doğruldu ve evin artık hareket etmediğini fark etti; üstelik karanlık da değildi, zira küçük oda pencereden giren parlak güneş ışığıyla yıkanıyordu. Dorothy yataktan fırladı ve ayaklarının dibinden ayrılmayan Toto'yla birlikte koşup kapıyı açtı.

Küçük kız şaşkınlıktan çığlık atıp etrafına baktı, gördüğü harika manzaralar karşısında gözleri büyüdükçe büyüyordu.

Kasırğa, evi olağanüstü güzellikteki bir bölgeye –bir kasırgaya göre– epey nazikçe indirmişti. Her tarafta ağız sulandıran meyvelerle dolu heybetli ağaçlar ve yemyeşil çimenler vardı. Dört bir yanda şahane çiçek tarhları uzanıyor ve nadir rastlanan parlak tüylü kuşlar ağaçlarla çalılıarın arasında şakıyarak kanat çırpıyordu. Az ileride yeşil kıyıların arasından parıldayarak hızlı hızlı akan ve uzun süre kurak, gri çayırlarda yaşamış küçük kızı çok hoşnut eden bir sesle mırıldanan küçük bir dere vardı.

Bu yabancı ve güzel manzaraya hevesle bakarken, şim-diye dek gördüğü en tuhaf insan topluluğunun kendisine doğru yaklaştığını fark etti. Alışkın olduğu yetişkinler kadar büyük değillerdi; ama çok küçük de sayılmazlardı. Aslında boyları, yaşına göre gürbüz olan Dorothy kadardı; ama görünüşlerine bakılırsa ondan çok daha yaşlıydılar.

Üçü erkek, biri kadındı ve hepsi de garip giyinmişti. Hareket ettikçe kenarlarındaki minik çanları tatlı tatlı şıngırdayan, uçları başlarının otuz santim yukarısına uzanan yuvarlak şapkalar takıyorlardı. Erkeklerin şapkaları maviydi; ufak tefek kadının ise şapkası beyazdı ve omuzlarından pililer halinde sarkan beyaz bir elbise giyiyordu. Kumaşın üzerine güneş ışınlarıyla elmas gibi parıldaayan küçük yıldızlar serpiştirilmişti. Erkeklerin giysileri, şapkalarıyla aynı tonda bir maviydi; üst taraflarındaki kıvrık kısımları koyu mavi olan iyi cilalanmış çizmeleri vardı. Dorothy adamların Henry Enişte ile aynı yaşlarda olduklarını düşündü, çünkü ikisinin de sakalları vardı. Ama küçük kadın hiç şüphesiz çok daha yaşlıydı. Yüzü kırıksıklıklarla doluydu, saçları neredeyse bembeyazdı ve zorlanarak yürüyordu.

Bu insanlar Dorothy'nin kapısında dikildiği eve yaklaşıncı duraklayıp, sanki daha yakına gelmekten korkuyorlarmış gibi aralarında fısıldaştılar. Ama küçük yaşlı kadın Dorothy'ye yaklaştı, onu derin bir saygıyla selamladı ve tatlı bir sesle şöyle dedi:

“Kıtırsöylerin diyarına hoş geldin, ey asil Büyücü! Doğu'nun Kötü Cadısı'nı öldürdüğün ve halkımızı esareten kurtardığın için sana minnettarız.”

Dorothy bu konuşmayı şaşkınlıkla dinledi. Bu küçük kadın ona büyücü diye hitap ederken ve Doğu'nun Kötü Cadısı'nı öldürdüğünü söylerken ne demek istiyor olabilirdi ki? Dorothy bir hortumun evinden kilometrelerce uzağa attığı masum, zararsız, küçük bir kızdı ve hayatı boyunca bir karcıncayı bile incitmemişti.

Ama küçük kadının ondan bir yanıt beklediği açıktı; bu yüzden Dorothy çekinerek şöyle dedi: “Çok nazıksınız; ama bir yanlışlık olmalı. Ben kimseyi öldürmedim.”

“O zaman evin öldürdü,” dedi küçük yaşlı kadın gülerek ve “bu da aynı şey sayılır. Baksana!” diye devam etti evin köşesini göstererek. “İşte tahtaların altından dışarı uzanan iki ayağı orada hâlâ.”

Dorothy baktı ve korkuyla hafif bir çığlık attı. Orada, evi taşıyan büyük kirişin tam köşesinin altından dışarı fırlamış, sivri burunlu gümüş ayakkabılar giyen iki ayak vardı.

“Aman Tanrım! Aman Tanrım!” diye bağırdı Dorothy, ellerini dehşetle kenetleyerek. “Ev üstüne düşmüş olmalı. Ne yapacağız?”

“Yapılacak bir şey yok,” dedi küçük kadın, sakince.

“Ama kimdi o?” diye sordu Dorothy.

“Söylediğim gibi, Doğu’nun Kötü Cadısı’ydı,” diye yanıtladı küçük kadın. “Bütün Kıtırsoyları uzun yıllardır esaret altında tutuyor ve gece gündüz köle gibi çalıştırıyordu. Şimdi hepsi özgür ve yaptığın bu iyilikten dolayı sana minnet duyuyorlar.”

“Kıtırsoylar kim?” dedi Dorothy.

“Kötü Cadı’nın yönettiği Doğu diyarında yaşayan halk.”

“Siz de Kıtırsoylardan mısınız?” diye sordu Dorothy.

“Hayır, ama Kuzey diyarında yaşamama rağmen onların dostuyum. Doğu’nun Cadısı’nın öldüğünü gören Kıtırsoylar bana hızlı bir ulak yolladılar ve ben de hemen geldim. Ben Kuzey’in Cadısı’yım.”

“Ah, ulu Tanrım!” diye bağırdı Dorothy, “Siz gerçek bir cadı mısınız?”

“Elbette,” diye yanıtladı küçük kadın. “Ama ben iyi bir cadıyım ve insanlar beni sever. Burayı yönetmiş olan Kötü Cadı kadar güçlü değilim, yoksa insanları ben kurtarırdım.”

“Ama ben bütün cadıların kötü olduğunu sanırdım,” dedi, gerçek bir cadıyla karşı karşıya olduğundan hâlâ biraz korkmakta olan küçük kız.

“Ah, hayır; bu büyük bir hata. Koca Oz Diyarı’nda sadece dört cadı var ve bunların ikisi, Kuzey’de ve Güney’de yaşayanlar, iyi cadılar. Bunun doğru olduğunu biliyorum; çünkü onlardan biri bizzat benim ve yanılıyor olamam. Doğru’da ve Batı’da yaşayanlarsa gerçekten kötü cadılar; ama sen birini öldürdüğüne göre Oz Diyarı’nda sadece tek bir Kötü Cadı kaldı – o da Batı’da yaşayan...”

“Ama,” dedi Dorothy, biraz düşündükten sonra, “Em Teyze bana bütün cadıların çok uzun yıllar önce öldüklerini söylemişti.”

“Em Teyze de kim?” diye sordu küçük yaşlı kadın.

“Kansas’ta, benim geldiğim yerde yaşayan teyzem.”

Kuzey’in Cadısı başını öne eğip gözlerini yere dikerek bir süre düşündü. Sonra tekrar kıza bakıp şöyle dedi: “Kansas’ın nerede olduğunu bilmiyorum, zira o ülkenin adını daha önce hiç duymadım. Ama sen söyle bana, medeni bir ülke mi?”

“Ah, evet,” diye yanıtladı Dorothy.

“İşte bu, durumu açıklıyor. Sanırım medeni ülkelerde ne cadı ne büyücü ne de sihirbaz kaldı. Ama görüyorsun ya, dünyanın geri kalanından tamamen kopuk olan Oz Diyarı hiç medenileşmedi. Bu nedenle aramızda hâlâ cadılar ve büyücüler var.”

“Büyücüler kim peki?” diye sordu Dorothy.

“Oz’un kendisi Büyük Büyücü’dür,” diye yanıtladı Cadı, sesi fısıltıya dönmüştü. “Hepimizi bir araya toplasan, o yine bizden çok daha güçlüdür. Zümrüt Şehri’nde yaşar.”

Dorothy bir soru daha soracaktı ki sessizce ayakta dikilmekte olan Kıtırsoylardan biri avazı çıktığı kadar bağırarak, evin Kötü Cadı’nın yattığı köşesini işaret etti.

“Ne oldu?” diye soran küçük yaşlı kadın, gösterilen yere bakıp gülmeye başladı. Ölü Cadı’nın ayakları kaybolmuştu ve geriye kalan tek şey gümüş ayakkabılarıydı.

“O kadar yaşlıydı ki, güneşin altında hemen kavruluverdi,” diye açıkladı Kuzey’in Cadısı. “Onun sonu geldi. Ama

gümüş ayakkabılar artık senin, onları sen giymelisin.” Eğilip ayakkabıları aldı ve tozunu silkeleyip Dorothy’ye uzattı.

“Doğu’nun Cadısı bu gümüş ayakkabılarla gurur duyardı,” dedi Kıtırsoylardan biri, “onlarda bir çeşit büyü var; ama ne olduğunu hiç bilmiyoruz.”

Dorothy ayakkabıları götürüp evin içindeki masanın üzerine koydu. Sonra Kıtırsoyların yanına geri dönüp şöyle dedi:

“Bir an önce teyzemle eniştemin yanına dönmem gerek, eminim beni çok merak etmişlerdir. Yolu bulmama yardım edebilir misiniz?”

Kıtırsoylar ve Cadı önce birbirlerine, sonra Dorothy’ye baktılar ve kafalarını sağa sola salladılar.

“Doğu’da buradan çok uzak olmayan büyük bir çöl var ve kimse oradan sağ çıkmadı,” dedi biri.

“Güney’de de durum aynı,” dedi diğeri, “orada bizzat buldum ve gördüm. Güney, Çeyrekliklerin ülkesidir.”

“Bana anlatıldığına göre,” dedi üçüncü adam, “Batı’da da durum aynı. Ve Kırpıkların yaşadıkları o diyar, yoluna çıkarsan seni kölesi yapacak olan Batı’nın Kötü Cadısı’nın yönetiminde.”

“Kuzey benim evim,” dedi yaşlı hanım, “ve onun sınırında da bu Oz Diyarı’nı çepeçevre saran aynı büyük çöl var. Korkarım bizimle kalmak zorundasın küçüğüm.”

Dorothy, bu garip insanların arasında kendini yalnız hissettiğinden hıçkırma hıçkırma ağlamaya başladı. Gözyaşları yumuşak kalpli Kıtırsoyları hüzünlendirmişti, zira onlar da derhal mendillerini çıkarıp ağlamaya başladılar. Küçük yaşlı kadınsa başlığını çıkarıp sivri ucunu burnunun hizasına getirdikten sonra, çok ciddi bir ses tonuyla “bir, iki, üç” diye saydı. Bir anda başlık bir yazı tahtasına dönüştü, üzerinde beyaz tebeşirle kocaman yazılmış şu yazı vardı:

“DOROTHY’NİN ZÜMRÜT ŞEHRİ’NE GİTMESİNİ SAĞLA”

Küçük yaşlı kadın, yazı tahtasını burnunun ucundan çekip üzerindeki okuduktan sonra sordu:

“Adın Dorothy mi, canım?”

“Evet,” diye yanıtladı çocuk, başını kaldırıp gözlerini silerek.

“O zaman Zümrüt Şehri’ne gitmelisin. Belki Oz sana yardım eder.”

“Bu şehir nerede?” diye sordu Dorothy.

“Ülkenin tam ortasında, sana bahsettiğim Büyük Büyücü Oz tarafından yönetiliyor.”

“İyi bir adam mıdır?” diye sordu kız, kaygıyla.

“O iyi bir Büyücü’dür. Ama kendisini hiç görmediğim için, erkek mi, değil mi söyleyemem.”

“Oraya nasıl gidebilirim?” diye sordu Dorothy.

“Yürümek zorundasın. Kimi zaman hoş, kimi zamansa karanlık ve korkunç olan bir ülkeden geçerek uzun bir yolculuk yapacaksın. Ama sana bir zarar gelmemesi için büyü konusundaki bütün hünerlerimi kullanacağım.”

“Benimle gelemez misiniz?” diye rica etti kız, bu küçük yaşlı kadını tek dostu olarak görmeye başlamıştı.

“Hayır, bunu yapamam,” diye yanıtladı Cadı; “ama sana bir öpücük vereceğim ve kimse Kuzey’in Cadısı tarafından öpülmüş birine zarar vermeye cesaret edemez.”

Dorothy’ye yaklaşp onu alnından usulca öptü. Dudaklarının değdiği yerde, Dorothy’nin çok geçmeden fark edeceği yuvarlak, parlak bir iz kaldı.

“Zümrüt Şehri’ne giden yol sarı tuğlalarla döşenmiştir,” dedi Cadı; “görmemene imkân yok. Oz’a gittiğinde ondan korkma, hikâyeni anlat ve yardım iste. Hoşça kal, canım.”

Üç Kıtırsoy kızı derin bir saygıyla eğilerek selamlayıp, iyi yolculuklar diledikten sonra ağaçların arasından yürüyerek uzaklaştılar. Cadı, Dorothy’ye dostça bir baş selamı verdi ve sonra sol topuğunun üstünde üç kez dönüp bir anda ortadan kayboldu; bu küçük Toto’yu çok şaşırtmıştı, Cadı oradayken hırlamaya bile cesaret edemese de arkasından havladı.

Ama Dorothy, onun cadı olduğunu bildiğinden tam da bu şekilde kaybolmasını bekliyordu, o yüzden hiç şaşırmadı.